

Arrest

nr. 227 203 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1.1. Aangaande S. T.A.K. , verder eerste verzoekster

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van X, Iraaks-Koerdistan, waar u vanaf uw geboorte woonde. U studeerde aan een instituut voor docent en werkte in Irak ook als docent in een school. In 1998 huwde u met K.R. I. (CG X en OV X), met wie u twee dochters en een zoon heeft.

*In maart 2014 of 2015 verliet u samen met uw gezin Irak een eerste keer en reisde u met het vliegtuig, met een Frans visum, van Irak naar België, waar u en uw echtgenoot op 20 april 2015 **een eerste verzoek** om internationale bescherming indienden. Uit schrik om uitgezet te worden naar Frankrijk en van daaruit gedwongen gerepatrieerd te worden naar Irak, besloten jullie na een maand reeds vrijwillig naar Irak terug te keren. Op 8 mei 2015 namen jullie vanuit Amsterdam het vliegtuig naar Erbil en keerden van daar vervolgens terug naar Suleimaniyah.*

In Irak werkte uw man reeds sinds 2012 als onderaannemer voor het bedrijf Orascom te Baiji, een Egyptisch bedrijf dat instond voor het opwekken van energie. Omdat uw man veel geld in dit project geïnvesteerd had, had hij ook na jullie terugkeer naar Irak in 2015 zijn werk hervat. Op 3 juli 2015 kreeg uw man echter een telefonische bedreiging van onbekenden, waarbij tegen hem gezegd werd dat indien hij niet zou stoppen met werken voor Orascom ze hem zouden vermoorden. Hoewel uw man in totaal drie dreig telefoons kreeg, bleef hij zijn werk wel verderzetten. Op 15 februari 2016 werd er echter een dreigbrief in de auto van uw man achtergelaten waarin stond dat hij een bedrag van 250.000 dollar moest betalen en dat indien hij dit niet zou doen, ze één van zijn kinderen zouden ontvoeren. Vanaf dat moment wist u dat het heel serieus was en dat jullie voor jullie leven moesten vrezen. Op 21 februari 2016 ging uw man vervolgens een aangifte van de dreigbrief doen bij de politie van Kirkuk. Maar omdat er in Kirkuk veel aanhangers van de terroristische groepering zijn, werd hij twee à drie dagen later geconfronteerd door zijn belagers. Omdat alles wisten over jullie, besloten jullie vanaf dat moment jullie huis te verlaten en afwisselend op verschillende adressen van uw schoonfamilie in Suleimaniyah te verblijven. Ook moesten uw kinderen vanaf dat moment stoppen met naar school te gaan en thuis blijven. Vanwege de angst hadden uw kinderen een halve verlamming opgelopen en naar aanleiding van de dreigementen kreeg u zelfs diabetes en problemen met uw schildklier. Omdat jullie nergens bescherming konden vinden besloten jullie uiteindelijk het land te verlaten.

*Er kon echter niet voor iedereen een visum bekomen worden en omwille van financiële moeilijkheden konden jullie Irak niet allemaal op hetzelfde moment verlaten. In juni 2017 kon u via de Poolse vertegenwoordiging in Erbil een visum bekomen voor uzelf, uw zoon en dochter, waarna u in september 2017 Irak een tweede keer besloot te verlaten. Hoewel uw echtgenoot en dochter N. op dat moment in Irak bleven, reisde u samen met uw zoon K. en dochter Y. met het vliegtuig van Suleimaniyah naar Düsseldorf, Duitsland. Van daar reisde u verder naar België, waar u uiteindelijk op 11 september 2017 **een tweede verzoek** om internationale bescherming indiende. Na uw aankomst in België kwam uw dochter N. (R.N.K.), CG 17/18175 en OV 8.535.640) u hier vervoegen, zij diende op 31 oktober 2017 eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Eind december 2017 zou uw echtgenoot Irak uiteindelijk ook verlaten hebben en naar België zijn gereisd. Een week na zijn aankomst in België zouden u en uw kinderen echter omwille van jullie vingerafdruk van Polen door de politie zijn meegenomen en zijn overgeplaatst naar een gesloten centrum, waarna u niets meer van uw echtgenoot hoorde en hem ook niet meer kon contacteren. Tot op heden zou uw echtgenoot geen volgend verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.*

Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u enkele documenten voor betreffende een aangifte bij de politie en legt u ook een kopie voor van volgende documenten: een contract van het bedrijf van uw man, een medisch attest betreffende uw kinderen, foto's van Orascom, een medisch attest en een foto van een stempel in uw paspoort. Op 10 oktober 2018 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek ontvankelijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 13 november 2018 kenbaar maakte dat u lijdt aan diabetes en u een probleem heeft met uw schildklier (CGVS, p. 7 en 17), vormde dit geen beletsel om het persoonlijk onderhoud door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst dat uw man twee keer telefonisch bedreigd werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots beweert dat uw man in totaal drie keer bedreigd werd (CGVS, p. 19-21). Evenmin slaagt u erin om eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal dreigbrieven dat uw man ontvangen zou hebben. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw man op 15 februari 2016 voor het eerst schriftelijk werd bedreigd en hij later in 2016 nog een dreigbrief ontvangen had (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u op het CGVS dat uw man énkél op 15 februari 2016 een dreigbrief ontvangen had en maakt u op geen enkel moment melding van een tweede dreigbrief (CGVS, p. 15-23). Ook is het eigenaardig dat u bij het invullen van de Vragenlijst op het CGVS beweerde dat uw man op 25 februari 2016 een klacht indiende bij de onderzoeksrechter en hij later nog een nieuwe klacht indiende (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding maakt van een klacht die uw man op 21 februari 2016 ingediend zou hebben en u verder met geen woord rept over een nog recentere klacht (CGVS, p. 15, 19 en 22-23). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor de volledigheid dient in dit verband nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de Koerdische taal (Sorani) machtig is dat u zich na afloop ook akkoord verklaard met deze verklaringen en u zelf ook aangaf dat dit interview op de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3).

Daarenboven spreekt u zich ook tegen over het moment waarop u uw woning verlaten had en zou zijn gaan onderduiken bij uw schoonfamilie. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS immers dat jullie van 15 februari 2016 tot ergens in april 2016 in jullie huis bleven wonen en jullie nadien een tijdje bij uw schoonfamilie in Suleimaniya gingen wonen (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u uw woning op 17 februari 2016, enkele dagen na de ontvangst van de dreigbrief, verlaten had en jullie reeds vanaf dat moment gingen onderduiken bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah (CGVS, p. 10-11, 19 en 22). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u uw woning verlaten had ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Evenmin slaagt u erin om eensluidende verklaringen af te leggen over uw vertrek uit Irak en de reis die u afgelegd heeft om naar België te komen. Zo beweerde u bij de DVZ immers dat u Irak verlaten had op 28 juni 2017 en dat u met het vliegtuig naar Düsseldorf, Duitsland, reisde. Na een week bij uw tante in Düsseldorf zou u naar een vriendin in Nederland zijn gegaan, waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België op 8 september 2017 (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u Irak pas in september 2017 verliet, u met het vliegtuig naar Düsseldorf reisde en u vervolgens direct naar België doorgereisd bent (CGVS, p. 11 en 16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert u in eerste instantie dat uw verklaringen van bij de DVZ niet kloppen en u nooit zoiets gezegd hebt, om later aan te geven dat u nooit gelogen heeft maar het mogelijks te verklaren valt door uw geheugenverlies (CGVS, p. 18). Daar het hier gaat om twee volledig verschillende verklaringen is het weinig geloofwaardig dat dit zou komen door uw geheugenverlies. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over uw vertrek uit Irak en de reisweg die u vervolgens afgelegd hebt om naar België te komen. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Irak in 2015. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u zes à zeven maanden na uw eerste verzoek om internationale bescherming, dd. 20 april 2015, besloot België te verlaten en naar Irak terug te keren. U gaf hierbij aan dat u via Duitsland en andere landen in eerste instantie naar Turkije reisde, waar u drie maanden in Istanbul verbleef, vervolgens met de bus door te reizen tot aan de Iraakse grens en vandaar met de auto verder te reizen naar Suleimaniyah (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 4 en 8-9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u België in mei 2015, een maand na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming, reeds verlaten had en u met het vliegtuig vanuit Amsterdam

naar Erbil, Noord-Irak, was gereisd (CGVS, p. 8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat dit niet kan en beweert u nooit dergelijke verklaringen afgelegd te hebben bij de DVZ (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen, het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst dergelijke zaken zou verzinnen en noteren indien u dit niet zelf vermeld had. Dat u ook over uw terugkeer naar Irak in 2015 tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid, maar doet toch in het bijzonder twijfels rijzen omtrent uw beweerde terugkeer naar Irak én aangaande de tweede vlucht vanuit Irak.

U beweert bovendien dat u vanaf 17 februari 2016 bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah ondergedoken bleef en dit in totaal gedurende een periode van ongeveer zeven maanden was (CGVS, 10-11). Hoewel dit volgens de logica van uw verklaringen zou betekenen dat u Irak verlaten zou hebben in september 2016, komen de verklaringen die u aflegt over uw vertrek uit Irak absoluut niet overeen met uw verklaringen over uw laatste verblijfplaatsen in Irak. Zo beweert u immers dat u Irak pas verlaten had in september 2017 en u op 11 september 2017 in België toekwam (CGVS, p. 7, 11-12 en 16), hetgeen in casu zou betekenen dat u niet voor een periode van ongeveer zeven maanden maar wel voor een periode van ongeveer 19 maanden ondergedoken bleef bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah. Hiermee geconfronteerd geeft u aan niet te weten wat te zeggen, maar dat uw verblijfplaatsen wel hetzelfde bleven (CGVS, p. 12). Deze uitleg doet echter niets af aan de hierboven vastgestelde discrepantie betreffende uw laatste verblijfplaatsen in en vertrek uit Irak. Uw laatste verblijfplaatsen in Irak zijn een cruciaal elementen binnen uw asielrelaas, zij zouden immers een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde problemen. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijk en coherent kan vertellen over wanneer u Irak verlaten had, waar u vóór uw vertrek uit Irak verbleef en voor hoelang u op die plaatsen verbleef. Dat u daar niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie na de bedreigingen van februari 2016 niets meer van jullie belagers hoorden. U geeft immers aan dat uw man op 15 februari 2016 een dreigbrief ontvangen had en hij twee à drie dagen later nog eens geconfronteerd werd met zijn belagers, maar u verder geen weet hebt van andere incidenten (CGVS, p. 18-19 en 22-23). U beweert echter wel dat uw man mogelijks toch nog andere bedreigingen ontvangen had, maar dat hij dit in dat geval gewoon niet aan u verteld had en u bijgevolg hier ook niet van op de hoogte bent (CGVS, p. 23). Dit is echter louter een assumptie van uwentwege, die u verder op geen enkele manier kan staven en die allerminst kan overtuigen. U geeft aan dat jullie na de bedreigingen van februari 2016 jullie woning verlaten hadden en jullie nadien afwisselend bij verschillende leden van uw schoonfamilie in Suleimaniyah verbleven (CGVS, p. 10-11 en 23). Gezien uw man ook na februari 2016 zijn werk bleef verderzetten en jullie enkel bij schoonfamilie verbleven (CGVS, p. 22), blijkt bovendien dat jullie na de bedreigingen geenszins ondergedoken waren tot aan jullie vertrek uit Irak. In dat opzicht is het hoogst opmerkelijk dat er na februari 2016 niets meer gebeurd is met betrekking tot jullie problemen. Het dient geen betoog dat indien jullie daadwerkelijk geïsoleerd werden en men jullie iets zou hebben willen aandoen, jullie belagers hier na het laatste dreigement nog 19 maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Het is op zijn minst merkwaardig dat er, in de door u geschetste context waarin u aangeeft dat uw man geïsoleerd en bedreigd werd omwille van zijn beroepswerkzaamheden, verder niets concreets ten aanzien van uw man, u of uw kinderen zou zijn gebeurd en er nooit enig gevolg zou zijn gegeven aan de verschillende dreigementen die tegen jullie zouden zijn geuit. Dat er zich gedurende een periode van 19 maanden niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen in Irak enkel en alleen het gevolg zijn van de werkzaamheden die uw man in Irak gehad zou hebben. U beweert immers dat uw man omwille van zijn werkzaamheden voor het Egyptische bedrijf Orascom bedreigd werd (CGVS, p. 6 en 18-24). In dat opzicht is het hoogst eigenaardig dat uw man, hoewel hij in februari 2018 reeds in België was en hij hier ook minstens een week v(of langer) erbleef (CGVS, p. 5-6), geen tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat uw man ondanks de door u voorgehouden problemen besloot om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw echtgenoot. Waar u bij uw verklaringen op de DVZ, dd. 23 oktober 2017, nog verklaarde dat uw echtgenoot samen met uw dochter in Istanbul, Turkije, verbleef (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 6), beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw echtgenoot pas eind december 2017 uit Irak

vertrokken is (CGVS, p. 17). Hiernaast is het opmerkelijk dat u beweert dat u uw echtgenoot het laatst zag toen jullie in februari 2018 door de Belgische politie meegenomen werden en hij op dat moment een week in België was (CGVS, p. 5), terwijl uw dochter verklaart dat hij op dat moment al enkele weken in België was (zie notities persoonlijk onderhoud R.N.K., p. 5). Ook is het bijzonder eigenaardig en weinig waarschijnlijk dat u, hoewel uw echtgenoot samen met u in België verbleven zou hebben, momenteel met hem geen contact meer zou hebben of zou kunnen opnemen. Gelet op bovenstaande kan het CGVS zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u het CGVS tracht te misleiden over de huidige situatie van uw echtgenoot door doelbewust bepaalde informatie over hem en over jullie reismotieven achter te houden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Daarenboven kan het CGVS zich evenmin van de indruk ontdoen dat u doelbewust uw Iraaks paspoort tracht te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Zo beweerde u in eerste instantie bij de DVZ dat de smokkelaar uw paspoort in 2015 had afgenomen en u nadien geen paspoort meer had, terwijl uit een vingerafdrukkenonderzoek echter wel bleek dat u in 2017 een Pools visum had kunnen bekomen met een Iraaks paspoort dat afgeleverd werd op 21 januari 2016 (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 10). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naar dit paspoort gevraagd wordt beweert u dat uw paspoort bij uw nicht in Duitsland is achtergebleven (CGVS, p. 10 en 15). Dit is echter hoogst eigenaardig daar u bij de DVZ verklaarde dat u uw paspoort in België had, maar u het op het moment van het persoonlijk onderhoud gewoon niet bij had (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p.12). Bovendien werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aan u gevraagd om u later nog op het CGVS aan te melden met uw origineel Iraaks paspoort, waarop u beloofde dit te doen (CGVS, p. 10 en 15), en werd enkele weken later, in de marge van het persoonlijk onderhoud van uw dochter N., nogmaals benadrukt dat u uw origineel Iraaks paspoort diende voor te leggen (zie notities persoonlijk onderhoud R. N. K., p. 14). Dat u uw origineel Iraaks paspoort tot op heden nog altijd niet bent komen voorleggen op het CGVS wijst erop dat u uw paspoort doelbewust achter probeert te houden voor het CGVS, waardoor het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat u bepaalde informatie uit uw paspoort verborgen tracht te houden. Hoewel u wel een kopie voorlegt van een stempel uit uw paspoort, dient hierbij opgemerkt te worden dat deze kopie enkel een stempel van de luchthaven van Amsterdam-Schiphol van 8 mei 2015 toont en er geenszins uit opgemaakt kan worden in welk paspoort deze stempel staat. Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus geen bewijswaarde.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de documenten van de aangifte bij de politie dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerzoek kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hoewel u beweert dat het door u voorgelegde contract van het bedrijf van uw man een bewijs vormt voor de aanbesteding van Orascom naar het bedrijf van uw man (CGVS, p. 13), dient hierbij opgemerkt te worden dat dit document verre van een bewijs vormt voor deze aanbesteding. Het betreft hier immers enkel een contract tussen het bedrijf van uw man en de Kurdish Catering Company, waarin er nergens verwezen wordt naar Orascom. Daarenboven dateert dit contract reeds van 2006, terwijl u beweert dat uw man pas vanaf 2012 met zijn bedrijf samen begon te werken voor Orascom (CGVS, p. 6 en 14). Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus quasi geen bewijswaarde. Wat betreft de foto's van Orascom dient te worden opgemerkt dat deze niet aantonen waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden. Daarenboven tonen deze foto's noch de werkzaamheden van uw man noch de problemen die uw man gekend zou hebben omwille van zijn werkzaamheden aan. Het medische attest van uw kinderen kan evenmin gezien worden als bewijs voor de door u voorgehouden problemen, dit attest toont immers hoogstens aan dat uw kinderen in het verleden een medisch probleem gekend zouden hebben. Voor de volledigheid dient aan bovenstaande nog toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is hoe dan ook zeer gering.

Voorts legt u nog een medisch attest voor waaruit blijkt dat u lijdt aan diabetes, schildklierpathologie en thalassemie en dat geheugenstoornissen in dit ziektebeeld kunnen kaderen.

Er wordt in dit attest slechts op zeer summiere wijze gesteld dat geheugenstoornissen binnen uw ziektebeeld kunnen kaderen. Uit het medische attest blijkt echter geenszins dat u ook daadwerkelijk geheugenstoornissen heeft en evenmin wordt er door de arts verduidelijkt waaruit uw geheugenprobleem zou bestaan, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het is. Uit het neergelegde medische attest blijkt hoe dan ook niet dat u niet in staat zou geweest zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. U toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerminst aan dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulejmaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.1.2. De beslissing aangaande R.N. K. (verder: tweede verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van Suleimaniyah, Iraaks-Koerdistan, waar u altijd in de wijk Girdi Serchinar woonde. U heeft tot het vijfde jaar van de middelbare school gestudeerd en heeft in Irak nooit gewerkt.

Twee à drie jaar geleden verliet u samen met uw familie Irak een eerste keer en reisde u, met een Frans visum, van Irak naar België, waar u als minderjarige destijds samen met uw ouders op 20 april 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit schrik om uitgezet te worden naar Frankrijk en Iraaks-Koerdistan, besloten uw vader (I.K.R., CG 15/12833 en OV 8.053.706) en uw moeder (S.T. A.K., CG 15/12833BZ en OV 8.053.706) destijds om samen met u terug te keren naar Irak.

Vanuit Amsterdam keerde u met het vliegtuig terug naar Iraaks-Koerdistan, waarna u met uw familie terug in de wijk Girdi Serchinar te Suleimaniyah ging wonen. Vier à vijf maanden voor uw vertrek uit Irak op 18 oktober 2017 diende u, samen met uw familie, de woning in Girdi Serchinar te verlaten. Vanaf dat moment dienden jullie steeds in beweging te blijven en telkens op andere adressen te verblijven in Suleimaniyah. Uw laatste adres in Irak was bij uw oom K..

Gedurende de laatste periode voor uw vertrek uit Irak zag u dat uw vader altijd heel druk bezig was, hij aan het bellen was en dat hij ook soms in de war was. U merkte dat er iets aan de hand was en vanaf het moment dat uw ouders u vroegen om niet meer naar school en niet meer naar buiten te gaan was u ervan overtuigd dat er iets aan de hand was. U had aan uw moeder gevraagd wat er was, maar zij wou u dit niet vertellen. Later, zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Irak, vertelde uw moeder u echter wel dat zij bedreigd werden omwille van het werk van uw vader. Blijkbaar werd uw vader door een groepering bedreigd om losgeld te betalen en zouden ze iets tegen jullie doen indien hij dit geld niet betaalde. Persoonlijk kende u nooit problemen en ook had u nooit direct iets gemerkt van de dreigementen die uw vader gekregen zou hebben.

Omwille van de angst die u opgelopen had omwille van de problemen die uw ouders in Irak kenden, zou u echter wel een tijdelijke verlamming aan uw gezicht gekregen hebben. Hoewel u steeds aan uw ouders vraagt naar meer informatie over de problemen van Irak, willen ze u niet alles vertellen uit schrik dat u opnieuw verlamd zou geraken. Omwille van de problemen die jullie in Irak kenden, besloten uw ouders uiteindelijk dat jullie Irak dienden te verlaten. Omdat jullie een grote familie waren, konden jullie niet allemaal in één keer een visum aanvragen om mee te reizen. Uw vader had in eerste instantie enkel een Pools visum voor uw moeder, broers en zussen kunnen regelen, waardoor zij Irak als eerste konden verlaten. Zij reisden van Irak naar België, waar uw moeder op 11 september 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Uiteindelijk had uw vader ook een Pools visum kunnen regelen en op 18 oktober 2017 verliet u Irak. U reisde met het vliegtuig van Suleimaniyah, met een tussenstop in Bagdad, naar Düsseldorf, Duitsland. Van daar reisde u verder naar België, waar u op 31 oktober 2017 zelf ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Ongeveer twee à drie maanden na uw vertrek uit Irak had uw vader eveneens Irak verlaten en reisde ook hij naar België. Een paar weken voordat jullie door de Belgische politie meegenomen werden naar een gesloten centrum was uw vader in België aangekomen. Nadat jullie terug vrijgelaten werden door de politie hoorden jullie echter niets meer van uw vader. Uw vader heeft tot op heden geen tweede verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw moeder (S.T.A.K., CG 15/12833BZ en OV:8.053.706) in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werden aangehaald, met name de bedreigingen die uw vader in Irak gekregen zou hebben omwille zijn werk. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw moeder werd echter besloten haar de vluchtelingenstatus niet toe te kennen. Het CGVS kwam onder meer tot de vaststelling dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van uw moeder op fundamentele wijze ondermijnd werd door haar tegenstrijdige en weinig waarschijnlijke verklaringen.

Aangezien u zich integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw moeder, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het door u aangehaalde asielrelaas. U kan deze argumentatie hieronder nalezen:

“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst dat uw man twee keer telefonisch bedreigd werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots beweert dat uw man in totaal drie keer bedreigd werd (CGVS, p. 19-21). Evenmin slaagt u erin om eensluidende verklaringen af te leggen over het aantal dreigbrieven dat uw man ontvangen zou hebben. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw man op 15 februari 2016 voor het eerst schriftelijk werd bedreigd en hij later in 2016 nog een dreigbrief ontvangen had (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u op het CGVS dat uw man énkél op 15 februari 2016 een dreigbrief ontvangen had en maakt u op geen enkel moment melding van een tweede dreigbrief (CGVS, p. 15-23). Ook is het eigenaardig dat u bij het invullen van de Vragenlijst op het CGVS beweerde dat uw man op 25 februari 2016 een klacht indiende bij de onderzoeksrechter en hij later nog een nieuwe klacht indiende (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel melding maakt van een klacht die uw man op 21 februari 2016 ingediend zou hebben en u verder met geen woord rept over een nog recentere klacht (CGVS, p. 15, 19 en 22-23). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor de volledigheid dient in dit verband nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de Koerdische taal (Sorani) machtig is dat u zich na afloop ook akkoord verklaard met deze verklaringen en u zelf ook aangaf dat dit interview op de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3).

Daarenboven spreekt u zich ook tegen over het moment waarop u uw woning verlaten had en zou zijn gaan onderduiken bij uw schoonfamilie. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS immers dat jullie van 15 februari 2016 tot ergens in april 2016 in jullie huis bleven wonen en jullie nadien een tijdje bij uw schoonfamilie in Suleimaniya gingen wonen (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u uw woning op 17 februari 2016, enkele dagen na de ontvangst van de dreigbrief, verlaten had en jullie reeds vanaf dat moment gingen onderduiken bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah (CGVS, p. 10-11, 19 en 22). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u uw woning verlaten had ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Evenmin slaagt u erin om eensluidende verklaringen af te leggen over uw vertrek uit Irak en de reis die u afgelegd heeft om naar België te komen. Zo beweerde u bij de DVZ immers dat u Irak verlaten had op 28 juni 2017 en dat u met het vliegtuig naar Düsseldorf, Duitsland, reisde. Na een week bij uw tante in Düsseldorf zou u naar een vriendin in Nederland zijn gegaan, waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België op 8 september 2017 (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u Irak pas in september 2017 verliet, u met het vliegtuig naar Düsseldorf reisde en u vervolgens direct naar België doorgereisd bent (CGVS, p. 11 en 16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert u in eerste instantie dat uw verklaringen van bij de DVZ niet kloppen en u nooit zoiets gezegd hebt, om later aan te geven dat u nooit gelogen heeft maar het mogelijks te verklaren valt door uw geheugenverlies (CGVS, p. 18). Daar het hier gaat om twee volledig verschillende verklaringen is het weinig geloofwaardig dat dit zou komen door uw geheugenverlies. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over uw vertrek uit Irak en de reisweg die u vervolgens afgelegd hebt om naar België te komen. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Irak in 2015. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u zes à zeven maanden na uw eerste verzoek om internationale bescherming, dd. 20 april 2015, besloot België te verlaten en naar Irak terug te keren. U gaf hierbij aan dat u via Duitsland en andere landen in eerste instantie naar Turkije reisde, waar u drie maanden in Istanbul verbleef, vervolgens met de bus door te reizen tot aan de Iraakse grens en vandaar met de auto verder te reizen naar Suleimaniyah (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 4 en 8-9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u België in mei 2015, een maand na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming, reeds verlaten had en u met het vliegtuig vanuit Amsterdam naar Erbil, Noord-Irak, was gereisd (CGVS, p. 8-9).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat dit niet kan en beweert u nooit dergelijke verklaringen afgelegd te hebben bij de DVZ (CGVS, p. 9-10). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen, het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst dergelijke zaken zou verzinnen en noteren indien u dit niet zelf vermeld had. Dat u ook over uw terugkeer naar Irak in 2015 tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid, maar doet toch in het bijzonder twijfels rijzen omtrent uw beweerde terugkeer naar Irak én aangaande de tweede vlucht vanuit Irak.

U beweert bovendien dat u vanaf 17 februari 2016 bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah ondergedoken bleef en dit in totaal gedurende een periode van ongeveer zeven maanden was (CGVS, 10-11). Hoewel dit volgens de logica van uw verklaringen zou betekenen dat u Irak verlaten zou hebben in september 2016, komen de verklaringen die u aflegt over uw vertrek uit Irak absoluut niet overeen met uw verklaringen over uw laatste verblijfplaatsen in Irak. Zo beweert u immers dat u Irak pas verlaten had in september 2017 en u op 11 september 2017 in België toekwam (CGVS, p. 7, 11-12 en 16), hetgeen in casu zou betekenen dat u niet voor een periode van ongeveer zeven maanden maar wel voor een periode van ongeveer 19 maanden ondergedoken bleef bij uw schoonfamilie in Suleimaniyah. Hiermee geconfronteerd geeft u aan niet te weten wat te zeggen, maar dat uw verblijfplaatsen wel hetzelfde bleven (CGVS, p. 12). Deze uitleg doet echter niets af aan de hierboven vastgestelde discrepantie betreffende uw laatste verblijfplaatsen in en vertrek uit Irak. Uw laatste verblijfplaatsen in Irak zijn een cruciaal elementen binnen uw asielrelaas, zij zouden immers een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde problemen. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u duidelijk en coherent kan vertellen over wanneer u Irak verlaten had, waar u vóór uw vertrek uit Irak verbleef en voor hoelang u op die plaatsen verbleef. Dat u daar niet in slaagt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie na de bedreigingen van februari 2016 niets meer van jullie belagers hoorden. U geeft immers aan dat uw man op 15 februari 2016 een dreigbrief ontvangen had en hij twee à drie dagen later nog eens geconfronteerd werd met zijn belagers, maar u verder geen weet hebt van andere incidenten (CGVS, p. 18-19 en 22-23). U beweert echter wel dat uw man mogelijks toch nog andere bedreigingen ontvangen had, maar dat hij dit in dat geval gewoon niet aan u verteld had en u bijgevolg hier ook niet van op de hoogte bent (CGVS, p. 23). Dit is echter louter een assumptie van uwentwege, die u verder op geen enkele manier kan staven en die allerminst kan overtuigen. U geeft aan dat jullie na de bedreigingen van februari 2016 jullie woning verlaten hadden en jullie nadien afwisselend bij verschillende leden van uw schoonfamilie in Suleimaniyah verbleven (CGVS, p. 10-11 en 23). Gezien uw man ook na februari 2016 zijn werk bleef verderzetten en jullie enkel bij schoonfamilie verbleven (CGVS, p. 22), blijkt bovendien dat jullie na de bedreigingen geenszins ondergedoken waren tot aan jullie vertrek uit Irak. In dat opzicht is het hoogst opmerkelijk dat er na februari 2016 niets meer gebeurd is met betrekking tot jullie problemen. Het dient geen betoog dat indien jullie daadwerkelijk geïnterviewd werden en men jullie iets zou hebben willen aandoen, jullie belagers hier na het laatste dreigement nog 19 maanden de gelegenheid toe hadden gehad. Het is op zijn minst merkwaardig dat er, in de door u geschetste context waarin u aangeeft dat uw man geïnterviewd en bedreigd werd omwille van zijn beroepswerkzaamheden, verder niets concreets ten aanzien van uw man, u of uw kinderen zou zijn gebeurd en er nooit enig gevolg zou zijn gegeven aan de verschillende dreigementen die tegen jullie zouden zijn geuit. Dat er zich gedurende een periode van 19 maanden niets concreets heeft voorgedaan relativeert in ernstige mate uw vrees en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen in Irak enkel en alleen het gevolg zijn van de werkzaamheden die uw man in Irak gehad zou hebben. U beweert immers dat uw man omwille van zijn werkzaamheden voor het Egyptische bedrijf Orascom bedreigd werd (CGVS, p. 6 en 18-24). In dat opzicht is het hoogst eigenaardig dat uw man, hoewel hij in februari 2018 reeds in België was en hij hier ook minstens een week (of langer) verbleef (CGVS, p. 5-6), geen tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat uw man ondanks de door u voorgehouden problemen besloot om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw echtgenoot. Waar u bij uw verklaringen op de DVZ, dd. 23 oktober 2017, nog verklaarde dat uw echtgenoot samen met uw dochter in Istanbul, Turkije, verbleef (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 6), beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw echtgenoot pas eind december 2017 uit Irak

vertrokken is (CGVS, p. 17). Hiernaast is het opmerkelijk dat u beweert dat u uw echtgenoot het laatst zag toen jullie in februari 2018 door de Belgische politie meegenomen werden en hij op dat moment een week in België was (CGVS, p. 5), terwijl uw dochter verklaart dat hij op dat moment al enkele weken in België was (zie notities persoonlijk onderhoud R. N. K., p. 5). Ook is het bijzonder eigenaardig en weinig waarschijnlijk dat u, hoewel uw echtgenoot samen met u in België verbleven zou hebben, momenteel met hem geen contact meer zou hebben of zou kunnen opnemen. Gelet op bovenstaande kan het CGVS zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u het CGVS tracht te misleiden over de huidige situatie van uw echtgenoot door doelbewust bepaalde informatie over hem en over jullie reismotieven achter te houden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Daarenboven kan het CGVS zich evenmin van de indruk ontdoen dat u doelbewust uw Iraaks paspoort tracht te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Zo beweerde u in eerste instantie bij de DVZ dat de smokkelaar uw paspoort in 2015 had afgenomen en u nadien geen paspoort meer had, terwijl uit een vingerafdrukkenonderzoek echter wel bleek dat u in 2017 een Pools visum had kunnen bekomen met een Iraaks paspoort dat afgeleverd werd op 21 januari 2016 (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 10). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS naar dit paspoort gevraagd wordt beweert u dat uw paspoort bij uw nicht in Duitsland is achtergebleven (CGVS, p. 10 en 15). Dit is echter hoogst eigenaardig daar u bij de DVZ verklaarde dat u uw paspoort in België had, maar u het op het moment van het persoonlijk onderhoud gewoon niet bij had (zie Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2017, p. 12). Bovendien werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aan u gevraagd om u later nog op het CGVS aan te melden met uw origineel Iraaks paspoort, waarop u beloofde dit te doen (CGVS, p. 10 en 15), en werd enkele weken later, in de marge van het persoonlijk onderhoud van uw dochter N., nogmaals benadrukt dat u uw origineel Iraaks paspoort diende voor te leggen (zie notities persoonlijk onderhoud R.N. K., p. 14). Dat u uw origineel Iraaks paspoort tot op heden nog altijd niet bent komen voorleggen op het CGVS wijst erop dat u uw paspoort doelbewust achter probeert te houden voor het CGVS, waardoor het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat u bepaalde informatie uit uw paspoort verborgen tracht te houden. Hoewel u wel een kopie voorlegt van een stempel uit uw paspoort, dient hierbij opgemerkt te worden dat deze kopie enkel een stempel van de luchthaven van Amsterdam-Schiphol van 8 mei 2015 toont en er geenszins uit opgemaakt kan worden in welk paspoort deze stempel staat. Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus geen bewijswaarde.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de documenten van de aangifte bij de politie dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerzoek kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hoewel u beweert dat het door u voorgelegde contract van het bedrijf van uw man een bewijs vormt voor de aanbesteding van Orascom naar het bedrijf van uw man (CGVS, p. 13), dient hierbij opgemerkt te worden dat dit document verre van een bewijs vormt voor deze aanbesteding. Het betreft hier immers enkel een contract tussen het bedrijf van uw man en de Kurdish Catering Company, waarin er nergens verwezen wordt naar Orascom. Daarenboven dateert dit contract reeds van 2006, terwijl u beweert dat uw man pas vanaf 2012 met zijn bedrijf samen begon te werken voor Orascom (CGVS, p. 6 en 14). Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus quasi geen bewijswaarde. Wat betreft de foto's van Orascom dient te worden opgemerkt dat deze niet aantonen waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden. Daarenboven tonen deze foto's noch de werkzaamheden van uw man noch de problemen die uw man gekend zou hebben omwille van zijn werkzaamheden aan. Het medische attest van uw kinderen kan evenmin gezien worden als bewijs voor de door u voorgehouden problemen, dit attest toont immers hoogstens aan dat uw kinderen in het verleden een medisch probleem gekend zouden hebben. Voor de volledigheid dient aan bovenstaande nog toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is hoe dan ook zeer gering. (...)"

Hiernaast kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw moeder tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS afgelegd hebben.

Zo verklaarde uw moeder dat jullie zeven maanden voor haar vertrek uit Irak in september 2017, in casu februari 2017, jullie woning verlaten hadden en vanaf dan afwisselend op verschillende adressen van familieleden in Suleimaniyah gingen wonen (zie notities persoonlijk onderhoud S.T.A.K., p. 11). U daarentegen beweert dat jullie vier à vijf maanden voor uw vertrek uit Irak in oktober 2017, in casu mei of juni 2017, jullie woning verlaten hadden en vanaf dan bij familieleden in Suleimaniyah gingen verblijven (CGVS, p. 7). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw moeder onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over wanneer jullie de eigen woning verlaten hadden en gingen onderduiken bij familieleden. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarenboven blijkt u bijzonder weinig af te weten van de door u aangehaalde motieven voor uw vlucht uit Irak. Hoewel u aangeeft dat uw vader bedreigd werd omwille van zijn beroepswerkzaamheden, weet u enkel te vertellen dat uw vader in Irak samenwerkte met een bedrijf genaamd Lavash maar heeft u geen enkel idee wat voor zaken hij precies deed. Evenmin weet u van wanneer tot wanneer uw vader precies voor dat bedrijf werkte (CGVS, p. 5 en 11-12). Voorts blijkt u amper op de hoogte te zijn van de bedreigingen die uw vader ontvangen zou hebben. Zo weet u niet wanneer uw vader bedreigd werd en slaagt u er niet in te zeggen wanneer uw vader voor het eerst of voor het laatst bedreigd werd. Ook weet u niet door wie, hoe of waarom uw vader werd bedreigd, u kan enkel zeggen dat uw vader door "een groep" bedreigd werd en dat het vermoedelijk met zijn werk te maken had (CGVS, p. 11-13). Geconfronteerd met uw beperkte kennis over de bedreigingen geeft u aan dat uw ouders u niet veel vertelden over de bedreigingen, ouders in Irak niet alles aan hun kinderen vertellen en uw ouders u niet alles wouden vertellen uit schrik dat u opnieuw een verlamming zou krijgen. Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw angst om een verlamming aan uw gezicht op te lopen u en uw ouders er zou van weerhouden cruciale informatie met elkaar te delen. U bent evenzeer gevlucht uit Irak om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor uw vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich goed te informeren bij uw familieleden. Dat u desondanks niet weet wat voor werk uw vader precies deed, wanneer de bedreigingen begonnen zijn, door wie uw vader bedreigd werd of waarom u bedreigd werd, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven.

Bijkomend is het ook hoogst opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaarde dat u in mei-juni 2015 vanuit België teruggekeerd was naar Irak (zie Verklaring DVZ, dd. 24 november 2017, p. 4 en 9), terwijl u op het CGVS beweert dat u enkel nog weet dat u twee of drie jaar geleden van België naar Irak was teruggekeerd en u bij de DVZ nooit gezegd had dat dit in mei of juni 2015 was (CGVS, p. 6-7). Eveneens is het opmerkelijk dat u beweert dat u voor uw Pools visum niet zelf naar de Poolse vertegenwoordiging in Erbil bent geweest en u voor dit visum ook geen vingerafdrukken hebt moeten geven (CGVS, p. 9), terwijl op basis van een vingerafdrukkenonderzoek dat hier in België uitgevoerd werd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming net achterhaald kon worden dat u in Erbil een Pools visum aangevraagd en bekomen had. Dat u dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegt ten aanzien van de Belgische asielinstanties wijst er op dat u doelbewust bepaalde informatie tracht achter te houden en dat u er niet voor terugdeinst om het CGVS te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Het verzoekschrift en de aanvullende nota van verweerder

2.1.1. Het eerste middel wordt afgeleid uit de schending “van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)”.

Verzoeksters delen mee dat de echtgenoot van eerste verzoekster de vluchtelingenstatus toegekend werd in Italië, op basis van dezelfde redenen als verzoeksters. Ze sturen in bijlage het bewijs van zijn erkenning (stuk 5). Zij menen dat dit een sterk begin van bewijs vormt van de realiteit van hun verklaringen, en dat artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toegepast moet worden.

“De herkomst van Suleimaniyah van verzoeksters wordt niet betwist. De bewering van de CGVS volgens dewelke de noordelijke provincies (waaronder Suleimaniyah) stabiel zijn moet genuanceerd worden.

Verschillende bronnen bevestigen dat, hoewel er een relatieve stabiliteit heerst, en in de noordelijke provincies van Irak nog regelmatig aanslagen gebeuren. De Coi Focus in het administratief dossier meldt inderdaad, ten eerste, een grote populaire ontevredenheid, waardoor regelmatig gewelddadige betogingen plaats vinden. Tijdens een betoging in de provincie Suleimaniyah in oktober 2015 werden 180 betogers gewond door de PKK orde troepen. Eind december 2017 waren er opnieuw grootschalige en gewelddadige betogingen, waarbij 400 betogers gevangen genomen werden (Coi Focus p24-26). Bovendien gebeuren ook regelmatig lucht aanvallen door het Turkse leger. De Coi Focus (in zijn Franstalige versie) meldt inderdaad dat (p20): (...).”

Verzoeksters vragen om rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit dit artikel niet draagkrachtig tegen.

Verzoeksters geven een algemene uiteenzetting over de bewijslast in verzoeken om internationale bescherming, stellen hieraan te hebben voldaan en verwijten verweerder dat diens plicht tot onderzoek niet afdoende werd uitgevoerd.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeksters niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, dan vragen verzoeksters om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzen naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar rechtspraak dienaangaande. Zij stellen dat het CGVS moet nagaan of een terugkeer in hoofde van verzoeksters geen schending doet ontstaan van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoeksters verwijzen naar het geweld in de provincie Suleimaniyah.

Het tweede middel wordt afgeleid uit de schending “van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).”

Verzoeksters ontwikkelen het middel als volgt:

“Verzoeksters zijn van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

De beslissing tegen Mvr R. is dezelfde als de beslissing tegen Mvr S. (haar moeder), maar de CGVS ontwikkelt een paar additionele opmerkingen in haar beslissing.

Deze additionele opmerkingen worden hieronder besproken.

A-Betreffend de verwijten gericht tegen Mvr S.

De Commissaris verwijt ten eerste verschillende tegenstrijdigheden aan Mvr S., aangaande de aantal telefonische bedreigingen die haar echtgenoot ontvangen heeft, het aantal dreigbrieven, en of haar echtgenoot klacht ingediend heeft of niet. Mvr S. bevestigt dat haar echtgenoot 2 keer telefonische bedreigt werd, en dat hij 1 dreigbrief gekregen heeft op 15/02/2017. Verzoekster wenst ook te verduidelijken dat haar echtgenoot in 2017 en niet 2016 bedreigd werd. Ze legt ook uit dat hij klacht ingediend heeft op 21/02/2017, maar dat hij op 24/02/2017 gehoord werd, en dan opnieuw op 25/02/2017. Ze veronderstelt dat het een missverstand met de tolk was. Bovendien heeft ze uitgelegd dat haar echtgenoot haar niet alles vertelde, en dat het cultureel anders is in Irak als in België (CGVS p19).

Daarna wordt haar een tegenstrijdigheid omtrent de datum wanneer haar en haar familie hun woonplaats verlaten hebben om zich bij familie leden te verstoppen. Verzoekster bevestigt dat ze op 17/02/2017 hun huis verlaten hebben tot aan hun vertrek van Irak.

Verder wordt haar verweten dat ze verschillende verklaringen afgelegd heeft betreffend haar reis van Irak naar België. Verzoekster bevestigt dat ze van Erbil naar Düsseldorf gereisd is, en daarna direct naar België. Ze bekrachtigt ook dat ze van geheugenproblemen leidt (zoals ze verklaart heeft -zie CGVS p8), gekoppeld aan haar moeilijke emotionele toestand wegens de bedreigingen tegen haar en haar familie.

Trouwens verwijt haar de CGVS ook verschillende verklaringen betreffend haar terug reis naar Irak na hun eerste verzoek tot internationale bescherming. Verzoekster bekrachtigt dat haar en haar familie in mei 2015 van Amsterdam naar Erbil gevlogen zijn.

Bovendien legt Mvr S. uit dat haar laatste verblijfplaats in Irak bij de broer van haar echtgenoot was. De familie heeft 2 dagen na de bedreigingen (dus op 17/02/2017) haar woonplaats verlaten, en is ondergedoken tot aan hun vertrek in september 2017. Verzoekster bevestigt dus dat de familie ongeveer 7 maanden ondergedoken is voordat ze weg reizen konden, en niet tijdens 19 maanden. Verzoekster benadrukt dat ze veel geheugen problemen heeft en verklaart dat ze vaak in de waar is wanneer het datums aangaat. Bovendien is er niets meer gebeurd tijdens de 7 maanden waar de familie zich verstopt heeft, omdat ze vele maatregelen namen opdat niets nieuw zou gebeuren (de echtgenoot verkocht zijn auto, ze wisselden van sim-kaart, en hadden hun woonplaats verlaten -CGVS p22-).

Wat haar verklaringen betreffend haar echtgenoot aangaan, wenst verzoekster te onderlijnen dat haar relatie met haar echtgenoot door de problemen veel verslechterd is, en dat ze weinig met elkaar spreken (CGVS p21,23). Ze bevestigt dat hij Irak in november of december 2017 verlaten heeft.

Verder ment de CGVS dat verzoekster doelbewust probeert haar paspoort te verbergen, omdat ze bij de DVZ verklaart zou hebben dat ze haar paspoort in België heeft, terwijl ze bij de CGVS uitgelegd heeft dat haar paspoort in Duitsland bij haar niet ligt. Mvr S. bekrachtigt dat ze dit niet zei bij de DVZ, en dat haar paspoort in Duitsland is. Ze kon het tot nu niet terug krijgen.

Verder verwerpt de CGVS de door verzoekster neergelegde medisch attest mbt (onder anderen) haar geheugen problemen, omdat het attest geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin verzoekster deze problemen gekregen heeft geeft.”

Verzoeksters verwijzen naar rechtspraak inzake het EVRM.

“De argument van de CGVS volgens de welk de medisch attest de omstandigheden waarin de geheugen problemen begonnen zijn niet weergeeft is een algemene, niet-geïndividualiseerde en stereotiepeerde motivatie, die redelijkerwijs niet voldoende kan zijn om medische attesten uit te sluiten. Natuurlijk zal een arts nooit in staat zijn om de omstandigheden met zekerheid vast te stellen, sinds hij niet aanwezig was.

Verzoekster ment dat dezelfde redenering als in bovengenoemd arrest aangepast toegepast moet worden. Echter, neemt de CGVS de twijfel nit voldoende weg.”

“B-Betreffend de verwijten gericht tegen Mvr R.

In de beslissing tegen Mvr R., voegt de CGVS opmerkingen toe met betrekkingen haar verklaringen.

Ten eerste wordt haar verweten dat ze verklaart heeft dat haar familie 5 maanden ondergedoken was (voordat haar moeder en zus en broer vertrokken konden), terwijl haar moeder verklaarde dat het 7 maanden waren. Mvr R. bevestigt de verklaringen van haar moeder.

Het wordt haar ook verweten dat ze niet alles weet over de oorzaak van de bedreigingen tegen haar familie. Ze bevestigt haar verklaringen volgens de welke haar ouders weinig vertellen aan hun kinderen over de problemen van de familie, omdat ze jong zijn, en omdat ze vrezen dat ze opnieuw een verlamming krijgt (CGVS p11). Mvr S. heeft bovendien ook verklaart dat ze weinig aan haar dochter vertelde (CGVS p19,24).

Ze bevestigt ook haar verklaringen bij de DVZ, volgens dewelke haar familie in mei 2015 België verlaten heeft. Ze voegt eraan toe dat haar paspoort een stempel van de Poolse vertegenwoordiging van Erbil van september 2017 bevat.

Ze legt ook uit dat ze inderdaad bij de Poolse vertegenwoordiging in Erbil geweest is om haar vingerafdrukken te geven, en verklaart dat ze tijdens haar onderhoud zeer mooi en gestresseerd was, en daardoor sommige fouten gedaan heeft.

Ten slotte wensen verzoeksters te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is, en verwijzen naar de middelen supra.

Ten gevolge menen verzoeksters dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Verzoeksters benadrukken dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeksters ondersteunen opdat hun asielaanvraag als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeksters en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeksters een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.”

2.1.2. Verweerder brengt op 9 augustus 2018 een aanvullende nota bij.

Deze nota verwijst naar de volgende landeninformatie:

“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf

EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf”.

Beoordeling

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Waar verzoeksters de schending aanvoeren van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeksters duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verzoeksters preciseren verder op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Verzoeksters duiden ook niet concreet welke bepaling van artikelen 4 en 41 van het Handvest *in casu* geschonden zou zijn. Evenmin preciseren zij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeksters afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.7.1. Verzoeksters voeren aan dat de echtgenoot van eerste verzoekster als vluchteling werd erkend in Italië op basis van dezelfde redenen die verzoeksters inroepen.

Inzake de erkenning als vluchteling van de echtgenoot van eerste verzoekster stelt de Raad vast dat uit het gevoegde stuk 5 ('permesso di soggiorno') blijkt dat deze kaart geldig is van 31 augustus 2018 tot 30 augustus 2023.

Eerste verzoekster werd door verweerder gehoord op 13 november 2018 en tweede verzoekster werd gehoord op 3 december 2018. Eerste verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op 13 november 2018 dat ze geen idee had waar haar man verbleef en dat ze geen contact met hem had (gehoor CGVS, p. 5-6). Tweede verzoekster verklaarde tijdens het gehoor van 3 december 2018 dat ze niet wist waar haar vader verbleef en dat ze geen contact had met hem (gehoor CGVS, p. 4).

Verzoeksters geven geen duiding op welke wijze ze in het bezit kwamen van de kopie van de verblijfskaart van de echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster. Dit geldt des te meer aangezien de verblijfskaart werd uitgereikt op 31 augustus 2018, bijgevolg voor het gehoor van beide verzoeksters.

Het is niet aannemelijk dat verzoeksters verklaarden op het CGVS dat ze niet wisten waar hun echtgenoot, respectievelijk vader, verbleef terwijl hij op dat moment al een verblijfstitel had in Italië. Verzoeksters omschrijven in het verzoekschrift niet op welke wijze ze in contact kwamen, respectievelijk in het bezit werden gesteld van de kopie van de verblijfskaart van de echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster. Behoudens de loutere melding dat de echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster als vluchteling werd erkend in Italië omwille van de redenen die zij doen gelden in hun tweede asielaanvraag, brengen zij hiervan geen begin van bewijs bij. Verzoeksters omschrijven niet hoe zij plots, in het kader van het thans voorliggende beroep, een bewijs kunnen bijbrengen inzake de situatie van hun echtgenoot, respectievelijk vader, terwijl ze tijdens de gehoren, die dateren van na diens erkenning in Italië, beweerden dat ze niet wisten waar hun echtgenoot, respectievelijk vader, verbleef. Verzoeksters falen *prima facie* in de op hun rustende medewerkingsplicht.

De loutere vaststelling dat de echtgenoot, respectievelijk vader, van verzoeksters een verblijfstatus heeft in Italië kan dan ook niet aangenomen worden als een duidelijke aanwijzing dat er in hun hoofde een vrees voor vervolging geldt of dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

2.2.7.2. Eerste verzoekster stelt dat (i) zij bevestigt dat haar echtgenoot twee keer telefonische bedreigd werd en dat hij één dreigbrief kreeg; (ii) haar echtgenoot in 2017 en niet 2016 bedreigd werd; (iii) hij klacht ingediend heeft op 21 februari 2017, maar dat hij op 24 februari 2017 gehoord werd, en dan opnieuw op 25 februari 2017; (iv) er een misverstand was met de tolk was; (v) haar echtgenoot haar niet alles vertelde omwille van culturele verschillen met België; (vi) zij bevestigt dat ze op 17 februari 2017 hun huis verlaten hebben tot aan hun vertrek van Irak; (vii) zij bevestigt dat ze van Erbil naar Düsseldorf gereisd is, en daarna direct naar België; (viii) ze aan geheugenproblemen lijdt; (ix) zij bekrachtigt dat haar en haar familie in mei 2015 van Amsterdam naar Erbil gevlogen zijn; (x) haar laatste verblijfplaats in Irak bij de broer van haar echtgenoot was; (xi) de familie ongeveer 7 maanden ondergedoken is en niet gedurende 19 maanden; (xii) ze veel geheugenproblemen heeft; (xiii) haar relatie met haar echtgenoot door de problemen veel verslechterd is, dat ze weinig met elkaar spreken en dat hij Irak in november of december 2017 verlaten heeft; (xiv) haar paspoort in Duitsland ligt en dat ze het tot nu niet kon terug krijgen.

De Raad kan niets anders dan vaststellen dat eerste verzoekster zich bedient van één versie van haar verklaringen hetgeen uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties niet kan verklaren of opheffen.

In mate dat eerste verzoekster verwijst naar geheugenproblemen blijkt dat ze op generlei wijze een concreet verweer voert ten aanzien van de bestreden beslissing waar deze vaststelt dat “[...] in dit attest slechts op zeer summiere wijze gesteld [wordt] dat geheugenstoornissen binnen uw ziektebeeld kunnen kaderen. Uit het medische attest blijkt echter geenszins dat u ook daadwerkelijk geheugenstoornissen heeft en evenmin wordt er door de arts verduidelijkt waaruit uw geheugenprobleem zou bestaan, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het is. Uit het neergelegde medische attest blijkt hoe dan ook niet dat u niet in staat zou geweest zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. U toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerminst aan dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden.”

Aangezien de omstandige motivering inzake het relaas van eerste verzoekster niet dienstig wordt weerlegd door het herhalen van één versie van haar verklaringen blijft de motivering staande omtrent de persoonlijke omstandigheden van het relaas van eerste verzoekster.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster op generlei wijze een verweer voert ten aanzien van de motivering die luidt:

“Ook dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen in Irak enkel en alleen het gevolg zijn van de werkzaamheden die uw man in Irak gehad zou hebben. U beweert immers dat uw man omwille van zijn werkzaamheden voor het Egyptische bedrijf Orascom bedreigd werd (CGVS, p. 6 en 18-24). In dat opzicht is het hoogst eigenaardig dat uw man, hoewel hij in februari 2018 reeds in België was en hij hier ook minstens een week (of langer) verbleef (CGVS, p. 5-6), geen tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat uw man ondanks de door u voorgehouden problemen besloot om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

[...]

“Hoewel u beweert dat het door u voorgelegde contract van het bedrijf van uw man een bewijs vormt voor de aanbesteding van Orascom naar het bedrijf van uw man (CGVS, p. 13), dient hierbij opgemerkt te worden dat dit document verre van een bewijs vormt voor deze aanbesteding. Het betreft hier immers enkel een contract tussen het bedrijf van uw man en de Kurdish Catering Company, waarin er nergens verwezen wordt naar Orascom. Daarenboven dateert dit contract reeds van 2006, terwijl u beweert dat uw man pas vanaf 2012 met zijn bedrijf samen begon te werken voor Orascom (CGVS, p. 6 en 14). Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus quasi geen bewijswaarde. Wat betreft de foto's van Orascom dient te worden opgemerkt dat deze niet aantonen waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden. Daarenboven tonen deze foto's noch de werkzaamheden van uw man noch de problemen die uw man gekend zou hebben omwille van zijn werkzaamheden aan.” Deze niet-betwiste motivering betreft de vermeende oorzaak van de problemen van de echtgenoot van eerste verzoekster. Aangezien aan de grondslag van verzoeksters relaas, *in casu* de werkzaamheden van haar man, geen geloof kan worden gehecht wordt de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnd. De verwijzing naar de geciteerde rechtspraak is evenmin concreet toegepast op verzoeksters problematiek en kan dan ook niet dienstig worden aangewend.

Gelet op blijkt dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Aangezien eerste verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze reeds werd vervolgd kan ze artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet nuttig inroepen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat eerste verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7.3. Tweede verzoeksters stelt dat (i) ze haar verklaringen bevestigt volgens dewelke haar ouders weinig vertellen aan hun kinderen over de problemen van de familie; (ii) ze haar verklaringen bevestigt bij de DVZ, volgens dewelke haar familie in mei 2015 België verlaten heeft; (iii) haar paspoort een stempel van de Poolse vertegenwoordiging van Erbil van september 2017 bevat en dat ze inderdaad bij de Poolse vertegenwoordiging in Erbil geweest is om haar vingerafdrukken te geven; (iv) ze tijdens haar onderhoud moe en gestresseerd was, en daardoor sommige fouten gedaan heeft.

Voormelde bevestiging van haar verklaringen kan bezwaarlijk aangenomen worden als dienstige weerlegging van de omstandige motivering in de bestreden beslissing inzake de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen. Waar ze aanvoert dat ze moe en gestresseerd was tijdens het gehoor blijkt dat dit gegeven geen verklaring kan vormen voor de feitelijke vaststellingen inzake haar persoon, met name de vingerafdrukken en het Pools visum.

Aangezien omwille van de hogere vaststellingen aan verzoeksters moeder de vluchtelingenstatus wordt ontzegd, verzoekster zich op dezelfde elementen baseert en daarenboven ook niet-aannemelijke verklaringen heeft afgelegd, blijkt dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan aan tweede verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Aangezien tweede verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze reeds werd vervolgd kan ze artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet nuttig inroepen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat tweede verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8.1. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

2.2.8.2. Verzoeksters stellen dat zij in aanmerking komen voor het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie betreft persartikels maar uit deze artikels kan op generlei wijze worden afgeleid dat de situatie in Noord-Irak beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De artikelen kunnen bezwaarlijk aangenomen worden als dienstige weerlegging van de omstandige motivering in zake de situatie in Noord-Irak.

Daarenboven worden de aangevoerde incidenten in de persartikels ook beoordeeld door verweerder in de aanvullende nota van 9 augustus 2019 waartegen geen concreet verweer wordt gevoerd en waarin verweerder stelt omtrent de situatie in Noord-Irak (KAR):

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle, waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisisen machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak.

In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISILsteun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen."

2.2.8.3. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS